

Motion till riksdagen 2007/08:A320

av **Fredrick Federley (c)**

Balans på arbetsmarknaden

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om ett återupprättande av balans på arbetsmarknaden.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om en tydligt reglerad proportionalitetsprincip.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om ett införande av ett förbud mot blockader på arbetsplatser där fackförbunden inte har medlemmar.

Motivering

Sedan arbetsmarknaden på 1970-talet alltmer kom att regleras och den svenska modellen med kollektivavtalslösningar där arbetsmarknadens parter i förhandlingar själva hanterade förhållandena på arbetsmarknaden har maktbalansen blivit oerhört sned. Inte minst har vi kunnat se det under det sista årets debatt där flera småföretagare har utsatts för överväld från den fackliga sidan utan en egentlig möjlighet att på allvar bjuda motstånd.

I mångt och mycket har man bara från arbetsgivarsidan haft att kapitulera och det som en gång var förhandlingar som byggde på likvärdiga parter har blivit till en situation där den ena parten har lagstiftning, ekonomiska resurser och personella resurser på sin sida.

Det har hävdats att politiken och lagstiftaren bör hålla sig borta från arbetsmarknaden. Vore det så att maktbalansen vore jämn och vore det så att kollektivavtalen inte hade kommit att bli satta på undantag genom lagstiftning som införts sedan 1970-talet vore det rimligt. Den lagstiftning som tillkommit de sista trettio till fyrtio åren har dock stärkt fackförbunden så långt att det i dag krävs att vi som lagstiftare ingriper för att återupprätta balansen.

I de samtal som i dag har börjat föras på arbetsmarknaden för att försöka få till stånd ett nytt huvudavtal och en ny Saltsjöbadsanda som Sverige skulle

Fel! Okänt namn på

må bra av deklarerar man snabbt från den fackliga sidan att den enda förutsättningen för en ny förhandling är att den fackliga sidan bara tar steg framåt.

De politiska företrädare som i allt väsentligt anser att arbetsmarknaden fungerar till belåtenhet måste också vara de som blir svaret skyldiga när små företag där villkoren för arbetstagarna är likvärdiga med eller bättre än de som regleras i kollektivavtalet försätts i konkurs som en konsekvens av de fackliga stridsåtgärderna. De är skyldiga till att så väl företag som arbetstillfällena offras i en cirkus av maktfullkomlighet som i dag mer handlar om upprätthållanden av den egna maktställningen än om att värna arbetstagarnas intressen.

På grund av det fackliga övervåldet och missbrukandet av sina stridsåtgärder är det därför helt i sin ordning och rimligt att tre restriktioner införs för användandet av fackliga stridsåtgärder.

1. Stridsåtgärder bör inte få användas i de fall där det avtal som råder mellan arbetsgivaren och arbetstagaren är likvärdiga eller bättre än rådande kollektivavtal. Där måste självklart också öppnas för ett avvägande i de fall man lokalt har gjort en överenskommelse till båda parter gagn där en förmån förhandlats fram extra och därmed överskrider kollektivavtalsgränsen och att någon annan fått mindre prioritet och når en lägre nivå än kollektivavtalsnivån.
2. Ett fackförbund bör inte få vidta stridsåtgärder i de fall en arbetsplats inte har några fackliga medlemmar som fackförbunden kan företräda.
3. Den diskussion som förs i europeisk rätt om proportionalitet i stridsåtgärderna bör göras till svensk lag och bli styrande för kollektivavtalen och möjligheten till stridsåtgärder.

Med dessa tre förslag närmar vi oss en balans på arbetsmarknaden och vi kan skapa en samförståndsanda i stället för det allt vassare debattklimat som uppstått starkt pådrivet av den fackliga sidan under de sista åren. Särskilt tydligt är den allt mer aggressiva fackliga tonen efter den socialdemokratiska valförlusten 2006.

Det finns med andra ord en risk för att de oerhört kraftiga och oinskränkta möjligheterna till strid som fackförbunden har kan missbrukas och användas som en del i en socialistisk oppositionspolitik där enskilda arbetstagare, arbetsgivare och freden på arbetsmarknaden offras för andra syften.

Stockholm den 3 oktober 2007

Fredrick Federley (c)